

Vzpomínej - Lojzíci

1. Já vím, že můžeš říct mi směr svůj i cíl
a pak chtít vidět v mých očích ráj,
vždyť já vím, že nespatriš nikdy víc můj líc,
marné chtít lásku tvou, já to vzdám.
- R: Vzpomínej, vzpomínej, jaks' mi dával z dlaní pít
slunce žár, který k ránu hřát tě smí,
vzpomínej, vzpomínej, vše pod rouškou tajemství,
kterou pokryl jsi ty sám jako sníh.
2. Jarní déšť, co zkrášlí tvář, kadeř mou zas omývá,
z ramen mých stéká kapek na tisíc,
k zemi cestu hledají, když už k nám se vydají,
dolů k nám, v zemi najít cíl svůj.

R:

R: